

skriftlighed. Også et stiltiende samtykke kan således være tilstrækkeligt.

Hvor betingelserne svigter for at lægge ansvaret for udtalelsens indhold på den person, der fremsætter udtalelsen, er redaktøren ansvarlig for udtalelsens indhold, selv om lovovertrædelsen ikke kan tilregnes redaktøren som forsættelig eller uagtsom.

Redaktøren er endvidere ansvarlig for indholdet af en navngiven udtalelse i en forskudt udsendelse, hvis ansvar ikke kan gøres gældende mod den, der har fremsat udtalelsen, på grund af den pågældendes manglende tilknytning til riget eller manglende tilregnelighed.

Endelig er redaktøren medansvarlig for indholdet af en navngiven udtalelse efter de samme regler, som gælder for en redaktør af et periodisk skrift, d.v.s. hvis udtalelsen med redaktørens vidende er fremsat af en fast medarbejder ved radio- eller fjernsynsforetagendet, hvis den er fremsat efter opfordring af eller under medvirken af redaktøren, eller hvis redaktøren vidste, at indholdet var urigtigt eller indebar en krænkelse af privatlivets fred, jf. lovudkastets § 20 om redaktørens medansvar.

I forhold til de af udvalget foreslåede regler finder Justitsministeriet, at der bør indføjes en bestemmelse som sikrer, at det ikke (alene) bliver den, der udtaler sig, og som er lovet anonymitet, der skal bære risikoen for, at radio/tv-foretagendet rent faktisk har truffet rimelige foranstaltninger til sikring af anonymiteten. For disse tilfælde, hvor der trods tilsagn om anonymitet ikke er truffet rimelige foranstaltninger til sikring heraf, foreslås der et medansvar for redaktøren. For skrifter vil der i tilsvarende situationer - d.v.s. med manglende samtykke til offentliggørelse under navn - være et redaktøransvar. For at undgå misbrug af medierne er der derfor for disse situationer i lovforslagets § 21, stk. 2, indføjet en bestemmelse om et medansvar på objektivt grundlag for redaktøren - både for så vidt angår de forskudte og de direkte udsendelser - og ikke et egentligt eneansvar med fuldstændig ansvarsfritagelse for den, der udtaler sig.

Med hensyn til den direkte udsendelsesform, indebærer udvalgets forslag, jf. lovudkastets § 18, at den, der fremsætter udtalelsen i almindelighed er eneansvarlig for indholdet, mens redaktøren er eneansvarlig, hvis der er lovet anonymitet og truffet rimelige foranstaltninger til sikring heraf.

For direkte transmissioner af offentlige møder eller andre aktuelle begivenheder har 4 af udvalgets medlemmer, jf. betænkningen s. 187-188, udtalt, at de også ville have kunnet tiltræde en ordning, hvorefter strafansvar ifaldes efter lovgivningens almindelige

regler, herunder straffelovens § 23 om strafbar medvirken.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udtalelsen fra disse medlemmer, der alene gælder for et begrænset område, idet radio- og fjernsynsforetagendet i disse situationer ikke har mulighed for at forudse begivenhedsforløbet. For at mindske risikoen for misbrug af medierne i disse situationer, og da der ikke i forhold til en eventuel gerningsmand foreligger noget anonymitetshensyn, der kan begrunde en fravigelse fra det, der i øvrigt hidtil har været tilfældet, bør den pågældende være ansvarssubjekt, ligesom lovgivningens almindelige ansvarsregler i øvrigt bør finde anvendelse.

Under henvisning til det under afsnit 4.2.2.1. anførte foreslås det, at der på tilsvarende måde indføres et redaktøransvar, jf. lovforslagets § 18, stk. 2, og § 20, stk. 1, 2. pkt., i den situation, hvor den, der udtaler sig, har givet urigtige oplysninger om sin identitet.

Med de ovenfor nævnte ændringer samt ændringer af systematisk og redaktionel karakter svarer lovforslagets §§ 16-23 således til udvalgets udkast.

4.2.3. Ansvar for reklamer og annoncer

Efter presselovens § 6 anses den, der mod betaling lader en annonce indrykke, som navngiven forfatter af denne. Kan det oplyses, hvem der mod betaling har indrykket annoncen, er redaktøren straffri. Afgørende er altså ikke om annoncen er anonym eller navngiven, men derimod om annoncen er indrykket mod betaling. Redaktøren bærer således ansvaret for gratis annoncer på samme måde, som han bærer ansvaret for navngivne artikler.

For annoncer i de elektroniske medier gælder de almindelige strafferetlige ansvarsregler. Med hensyn til erstatningsansvar gælder der for TV 2-reklameaktieselskabet det særlige institutionsansvar i radiolovens § 23 og § 23 a. For lokal radio- og fjernsynsvirkosomhed finder de almindelige erstatningsansvarsregler anvendelse.

Der er i udvalget enighed om, at det særlige presse-retlige ansvars-system ikke bør finde anvendelse på annoncestoffet, og der foreslås derfor en særrregel om annoncer m.v.

Udvalget foreslår, at både den, der lader en annonce indrykke, og den, der bistår hermed, er ansvarlig for annoncens indhold efter lovgivningens almindelige regler, herunder reglerne om tilregnelighed og om medvirken. Det gælder, hvad enten annoncen indeholder navn på den, der har indrykket den, eller det er en anonym, typisk en billet mrk.-annonce. Det gælder også, hvad enten annoncen er en gratis annonce eller en annonce, der indrykkes mod betaling.